

De ce sîntem invitați la castel e greu de spus. Pare-se, cineva, acolo sus, la T.V., încearcă să concureze repertorial producția de seriale din mătase creponată. "Viața ca-n cărți și ca-n filme" cîștigă teren, ba chiar tot terenul, ca o viitură, de-ți vine să lăcrimezi cu gîndul la suava Zița, cititoarea "Dramelor Parisului", și să te-nflori cînd îți aduci aminte că acum cincizeci de ani (!!!) Ion Sava își chelтуа energia incriminînd stilul "alimentar" al repertoriilor.

Sigur, se poate replica: Anouilh e totuși un nume, bulevardierele lui au și

ales, nou (Vasile Rotaru și Virgil Popa). În sfîrșit, cu o imagine și cu un montaj suficient de bine conduse ca să nu ne mai apuce disperarea și căscatul între prim-planul eroinei și contrareplica partenerului. Astfel încît... ne-am amuzat cît am putut în fața acestei comedii amărui cu miros de dantelă ușor prăfuită, care poartă marca de gust a celebrului ei traducător și regizor "din prima căsătorie", Sică Alexandrescu. Să nu uităm că maestrul a fost, timp de peste 30 de ani, unul dintre experții în operațiunile de importare și adaptare, pe scenele micului Paris, a mărfurilor de specialitate din marele Paris.

Nu multe ar mai fi de spus despre acest Anouilh (care nu e nici Antigona, nici Amphytrion, nici Ciocîrlia, nici Becket, dar nici nu strică nimănui). Ar fi

Să fie vorba doar despre o mai mare experiență în ceea ce privește rostirea cu miez a dialogului? Se poate. Dacă nu ținem seama însă că toți cei trei tineri actori joacă mult, joacă des, și pe scenă și în film, sînt deja vedete. Raluca Penu își conduce balerina ingenuă, cu abilitate, două treimi din reprezentație, dozîndu-și emoțiile cu grijă; în ultima treime joacă însă descoperită "îndrăgostirea inconștientă" și suferă demonstrativ. Emilia Popescu are forță și are trăiri acute, credibile; pe alocuri, mai ales în scenele în care intră în relație cu Ștefan Bănică jr., lucrurile par oarecum exterioare, ușor false. (În orice caz, apare în jocul actriței, uneori, un soi de accentuare temperamentală ce n-are a face cu personajul, care poate fi

ÎN TRE GULDENBURG ȘI DALLAS, CU ESCALĂ LA PARIS

nițel miez, și-un pic de conflict social, și sînt și..."bine scrise". Teatrul e făcut din convenții, așa că nimeni n-o să-și bată capul dacă eroinele vor fi îmbrăcate astfel încît să nu arate nici ca la '48, nici ca în '91, iar atmosfera se poate asezona cu manechinele de la revista "Ana", ce vor prezenta o recentă colecție de primăvară. La urma urmelor, ce diferență e între suferințele unei micuțe balerine din '48 și dramele Emmei Harte? Una peste alta, pînă se hotărăște cineva să atace și repertoriul adevărat, se poate spune măcar că Invitație la castel e un spectacol închegat, cu distribuție bine întocmită, cu replici scînteietor franțuzești, cu partituri excelente pentru actori (cum adesea doar bulevardierele știu să ofere), cu o regie alertă și minuțioasă (Cornel Todea), cu decor cochet și, mai

doar de vorbit despre actori, împărțiți, ca la competițiile sportive, în două categorii: juniorii și old boys. Trebuie recunoscut că cei dinții sînt învinși la puncte, cu o anumită detașare, de către cel din urmă. A fost o plăcere rară să o revedem pe Olga Tudorache, fie și în această jucărioară, și să savurăm aroma prețioasă a unui stil inconfundabil, în care tonul, gestul, replica, privirea cad exact acolo unde trebuie, încărcate de emoție ori de ironie, de cinism ori de tandrețe. I-am reîntîlnit cu bucurie pe George Constantin și Ileana Stana Ionescu, exemple de profesionalitate, iar surpriza spectacolului televizat a fost Traian Stănescu, într-o admirabilă compoziție de zahariseală aristocratică. Un cuvînt de bine și despre umorul fin, subtil, al Cocăi Bloos.

oricum, doar "vulgărel" nu, altminteri pîrușala nu mai are haz.)

Cît despre eroul reprezentației, care are parte de un rol dublu, Ștefan Bănică jr. posedă toate datele necesare, doar puterea îi lipsește. Un dublu rol, fie el și de teatru bulevardier, sau mai ales de acest fel, e o performanță care necesită o fină diferențiere a stilurilor și a personalităților interpretate. Gemenii Bănică sînt compuși din smoking vișiniu, aplomb de operetă și clipiri timide. Deci nu ajung nici un moment să ne convingă de faptul că unu și cu unu fac doi. Așa că rămînem tot cu imaginea tînarului Bănică din Cabaretul T.V., cel care cîntă la pian, dansează fermecător, improvizează blues-uri cu ușurință etc. Ce să-i faci, asta e situația. Poate, data viitoare...

MIRUNA RUNCAN